

Dopis od Preláta (březen 2007)

Dopis Mons. Javiera Echevarrúi věřícím Opus Dei k postní době. Prelát nás zve na osobní cestu: "Proto je třeba, abychom dělali případné opravy kursu s optimismem, jako letadlo nebo loď, která chce dorazit ke svému cíli."

11.03.2007

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Začali jsme postní dobu, která je *silným* liturgickým obdobím, v němž nás církev zve k novému obrácení. Všichni potřebujeme tuto změnu, napravovat vytrvale směr života, abychom dosáhli našeho posledního cíle: vlastnění a radost z Boha po celou věčnost. Nicméně víme, že zatímco kráčíme po zemi, je možné ztratit směr nebo se alespoň ze směru odchýlit. Proto je třeba, abychom dělali případné opravy kursu s optimismem, jako letadlo nebo loď, která chce dorazit ke svému cíli.

Milovaný Jan Pavel II. říkal, že všichni lidé jsme *in statu viatoris*, jako poutníci, kteří směřují k nebeskému domovu, a že jsme také *in statu conversionis*, ve stavu obrácení. Z toho vyvozoval, že je třeba žít *neustálou konverzi*; a tento skutek hluboce charakterizuje naše pozemské putování[1]; zdůrazňuji

však, že má být naplněné radostí a nadějí, protože Pán nás očekává.

Také sv. Josemaría trval na potřebě tohoto každodenního očišťování se a znovuvykročení za Pánem.

Konverze je otázkou chvíle. –

Posvěcení je prací celého života[2].

Nestačí se obrátit k Bohu jednou; ani se nestačí jednou rozhodnout následovat Ježíše zblízka: je třeba tuto snahu často obnovovat, den za dnem.

K této věrnosti nás vybízí postní doba, která je zvlášť vhodná k tomu, abychom se rozhodněji snažili o vlastní změnu, protože v tomto liturgickém období počítáme se zvláštní milostí. Zamysleme se nad slovy svatého Josemaríi. ***Začala postní doba, doba pokání, očisty a obrácení. Není to snadný úkol.***

Křesťanský život není pohodlná cesta: nestačí patřit do církve a potom nechat běžet rok za rokem.

První obrácení – jedinečný, nezapomenutelný okamžik, ve kterém jsme jasně poznali, co od nás Bůh očekává – je v našem životě křesťana velmi důležité. Ale ještě důležitější a obtížnější jsou také ostatní obrácení, která přijdou potom. A abychom v těchto pozdějších obráceních usnadnili působení milosti, musíme si duši udržet mladou, vzývat Pána, být pozorní, abychom odhalili, co je v nás nesprávné, a prosili o odpuštění [3].

Utrpení a smrt Pána jsou největším aktem lásky, naprostého sebedarování, které se kdy v historii uskutečnilo a uskuteční: Syn Boží se stává člověkem a umírá, aby nás vysvobodil z našich hříchů. Proto nás svatý Otec vybízí, abychom **v tomto období (...) obrátili svůj pohled s živější spoluúčastí na ukřižovaného Krista, který umírá**

na Kalvárii a plně nám zjevuje Boží lásku[4].

To samé doporučení vycházelo také často z úst svatého Josemaríi.

Kolikrát nás vybízel k tomu, abychom vzali do rukou kříž a odvážně se postavili před Pána, abychom slyšeli, co nám chce z kříže říct. Zamysleme se například nad těmito jeho slovy: ***miluji tolik Krista Pána na kříži, že každý kříž s Ukřižovaným, který vidím, je mi jemnou, milostivou výčitkou ze strany mého Boha... Já trpím, a ty... zbabělče. Já tě miluji, a ty na mne zapomínáš. Já po tobě něco žádám... a ty mi to odpíráš. Já zde, s obřadně rozepjatýma rukama věčného Velekněze, trpím všechno, co se jen může vytrpět z lásky k tobě... a ty si tu stěžuješ a naříkáš nad sebemenším neporozuměním, nad nepatrným ponížením...***[5].

Viděl jsem ho líbat kříž s opravdovou láskou a touhou po zadostiučinění.

Pokud se v těchto dnech upřímně postavíme před ukřižovaného Ježíše Krista, nebudeme potřebovat dlouho na to, abychom objevili detaily, ve kterých od nás očekává zlepšení. Neboť touha po svatosti nesmí zůstat v rozmarech, nečinných přáních, ale musí se proměnit v konkrétní předsevzetí, ve velmi jasný vnitřní boj.

Někdy možná objevíme, že potřebujeme udělat radikální změnu v našem chování, protože cesty, po kterých jdeme, nás nevedou k Bohu. Jindy – a tak tomu bude nejčastěji – se bude jednat o zlepšení v bodech, které nikdy nebudou malé, pokud nás povede láska. Nezapomeňme každopádně, že – jak nás ujišťuje Svätý Otec Benedikt XVI. – **toto obrácení srdce je především nezaslouženým darem Božím (...).** Proto předchází on svou milostí naše přání a doprovází naše úsilí o obrácení. A dodává: **Co znamená ve**

skutečnosti obrátit se? Obrátit se znamená hledat Boha, kráčet s Bohem, následovat věrně učení jeho Syna, Ježíše Krista. Obrátit se není snahou o seberealizaci, protože lidská bytost není architektem svého vlastního pozemského osudu (...). Obrácení znamená přijmout s láskou a svobodně, že naprosto závisíme na Bohu, našem opravdovém Stvořiteli; že závisíme na jeho Lásce. Ve skutečnosti se nejedná o závislost, ale o svobodu[6].

Při každé z těchto proměn přichází ke slovu Boží volání a lidská svoboda. Bůh – láska ve své podstatě – se nám svobodně odevzdal v Ježíši Kristu a očekává, že se otevřeme jeho lásce. **Na kříži je to sám Bůh, kdo žebrá o lásku svého tvora: On žízní po lásce každého z nás[7]**, napsal Svatý Otec. Ukázal tím, že v osobě Krista přibitého na kříži se zakládají oba dva aspekty lásky (*caritas*): láska

darování se a vlastnění. A navíc: **projevení se Božího *erótu* vůči člověku** (jeho velkého přání být námi milován) **je ve skutečnosti nejvyšším výrazem jeho *agapé*** (absolutního a bezpodmínečného darování se). **Jen láska, v níž se spojuje zdarma poskytovaný dar sebe sama a vášnivá touha po vzájemnosti, vzbuzuje opojení, které ulehčuje i ty nejtěžší oběti[8].**

Těmito slovy svého postního poselství nabízí Benedikt XVI. křesťanům světlo, které nám může velmi pomoci během těchto týdnů, které ústí do Velikonoc. Snažme se ho využít. Položme si otázku, jak osobně, konkrétním a účinným způsobem odpovídáme každý den na nesmírnou a nekonečnou lásku Boha ke každému z nás. Vlastní úkony tohoto liturgického období – modlitba, pokání, úkony milosrdenství – mohou posloužit jako cesta pro naši touhu po obrácení. Jak

se připravujeme na velikonoční Triduum? S posvátnou touhou být s Kristem, trpět s Kristem, darovat se s Kristem? On sám to chce, a také nás prosí, abychom ho doprovázeli v jeho utrpení.

Možná můžeme s větší láskou dbát na některou z norem zbožnosti (modlitba, Mše svatá, modlitba svatého růžence). Také můžeme zesílit obětování malých sebezáporů, ve kterých se projevuje duch pokání; například splnit s co největší dokonalostí obzvláště náročný aspekt činnosti, kterou máme na starosti; s ochotou přijmout toho, kdo nás prosí o radu a nebo o pomoc; snažit se ve službě lidem, s kterými jsme více ve spojení; přidat do jídla i pití *příchuť* drobného sebezáporu, který nám usnadní prožít tyto chvíle v Boží přítomnosti. Svatý Josemaría připomínal jeden sebezápor, který je na dosah ruky všem: ***sníst trochu více toho, co nám méně chutná a***

trochu méně toho, co nám chutná více. Dcery a synové moji, máme na zřeteli, že není křesťanství, osobního křesťanského života, bez kříže?
Vládne tvému dni láska ke kříži?

Tak jako modlitba a sebezápor jsou sloupy, na nichž se vypíná chování křesťana, tak, když povedeme touto cestou naše přání po novém obrácení, narazíme na velmi rozličné způsoby zlepšení v praktikování bratrské lásky: od materiální péče o ty, kteří to potřebují, až po účinnou radu schopnou otevřít ostatním nové obzory v boji o to být dobrým křesťanem. Nezapomeňme v této souvislosti na apoštolát zpovědi; zintenzívněme ho v této postní době, aby mnoho lidí přišlo na velikonoční svátky po vykonané a předem dobře připravené svátosti Božího milosrdenství.

Mám pro vás ještě jeden návrh po sledování projevu svatého Otce na

Popeleční středu: snažme se pěstovat **hlubokého ducha usebranosti a rozvažování**[9]. To je opravdové klima, ve kterém zrají skutečná obrácení. Snažme se proto udržovat během dne Boží přítomnost, třeba s pomocí nějaké střelné modlitby, která se bude zvláště hodit pro naši osobní situaci; mnoho nám jich v těchto dnech nabízí liturgie. A snažme se o každodenní zpytování svědomí. Tyto minuty úvah, které každý travíme o samotě s Bohem, jsou výborným odrazovým bodem – jako pružina, která nás má podněcovat – světly a silou, které nám dá Pán – k vážné změně příštího dne.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. března 2007.

[1] srov. Jan Pavel II., Enc. *Dives et misericordia*, 30.11.1980, č.13.

[2] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 285.

[3] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 57.

[4] Benedikt XVI., Poselství pro postní dobu 2007, 21.11.2006.

[5] Svatý Josemaría, *Via Crucis*. XI. zastavení, bod 2.

[6] Benedikt XVI., Projev při generální audienci, 21.2.2007, Popeleční středa.

[7] Benedikt XVI., Poselství pro postní dobu 2007, 21.11.2006.

[8] *Tamtéž*.

[9] Benedikt XVI. Projev při generální audienci, 21.2.2007, Popeleční středa.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-brezen-2007/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-brezen-2007/)
(06.08.2025)